

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.694/2015/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes neve**(tartózkodási hely: **felperes tartózkodási helye.**) felperesnek – a dr. **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **Váci Fegyház és Börtön** (alperes címe) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. március 26. napján meghozott 6.P.20.140/2014/15. számú ítélete ellen az alperes 16. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes leszállított keresete 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékai megfizetésére irányult.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot és ezen összeg után 2013. július 30. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 15.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a 30.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint kétséget kizáró tényként megállapítható, hogy az alperes mulasztása miatt a felperes a börtönbüntetését a bíróság jogerős összbüntetésbe foglaló ítélete alapján kiállított szabadságvesztés értesítőnek az alpereshez történő megérkezésétől kezdve összesen 14 napig fegyházfokozatban töltötte. Idézte a perbeli időszakban hatályos, a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi XI. számú törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Bv.tvr.) 1. § (1) bekezdését, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy az alperes az újabb jogerős ítélet alapján a szabadságvesztésről kiállított értesítés megérkezésének napján köteles lett volna a felperest fegyházfokozatból börtönfokozatba áthelyezni. A Bv.tvr. 26-27. §-ai szerint a fegyház a szabadságvesztés szigorúbb végrehajtási módja, ezért az alperes a mulasztásával a felperes szabadságát az indokoltnál lényegesebben korlátozta, amellyel a felperesnek hátrányt okozott. A Bv.tvr. 2. § (1) bekezdése alapján az elítélttel szemben csak az ítéletben és a törvényben meghatározott joghátrány alkalmazható, és a 35. § (1) bekezdése szerint az elítélttet ért kárért az alperes a felelős. Idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdését és a 349. § (1) bekezdését. A felperes a kártérítés iránti igényét a Bv.tvr.

35. § (2) bekezdése alapján az alperesnél előterjesztette, amelyet az alperes a fogvatartottakkal kapcsolatos kártérítési eljárási szabályairól szóló 13/1996. (XII. 23.) IM rendelet alapján lefolytatott eljárásban elbírált. A felperes ezáltal a Ptk. 349. § (1) bekezdésében előírt feltételnek eleget tett. Az alperes a mulasztását elismerte, azt nem mentette ki, így a felperest ért vagyoni hátrány bekövetkezését nem vitatta, amelynek következtében köteles a felperes kárát megtéríteni. Felelősséget nem befolyásolja, hogy a bíróság részben az alperes kezdeményezése alapján döntött a börtönbüntetések újabb összbüntetésbe foglalásáról. A felperes által követelt 500.000 forint kártérítés azonban eltúlzott, ezért annak összegét 200.000 forintban állapította meg, és a Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest ennek megfizetésére.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy a felperes nem bizonyította milyen kár érte azáltal, hogy 6 napon át fegyházban volt elhelyezve. A felperest ért hátrány nem mérhető össze azzal az előnnyel, amit az alperesnek az ítélet kijavítása iránti intézkedése jelentett. A felperesnek a valódi hátrányt a Miskolci Járásbíróság okozta, és az alperesnek köszönhető, hogy a Miskolci Törvényszék a másodfokú ítéletével végül 1 év 6 hónap börtönfokozatú szabadságvesztésre változtatta a döntést. Ennek értesítője 2013. július 15-én érkezett az alpereshez, a foganatba vétel pedig a 17/1997. (V. 9.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése alapján történt. Állítása szerint a jogszabályban előírt 8 nap állt az alperes rendelkezésére, így a felperes börtönfokozatúként 6 napon át volt fegyházban. Az intézet az értesítő alapján elrendelt foganatba vételt az előírt határidőn belül köteles végrehajtani. A foganatba vétel pedig határidőben történt, a felperest azonban valóban csak 2013. július 29-én helyezték zárkába. A felperest hátrány nem érthette, hiszen a fokozatváltás tényéről 2013. július 29-ét megelőzően nem tudott, ezt bizonyítja az is, hogy csak ezen a napon kért meghallgatást. Előtte és a meghallgatásánál panaszt nem jelentett be. Ha a felperes a sérelmezett időszakban tudomást szerzett volna a károsodásáról, már abban az időszakban jelezte volna. A fokozatváltás a felperes számára is váratlan volt, arról maga sem tudott, így hátrány sem érthette. A büntetőügyben eljáró bíróság döntése az alperesnek nem felróható. A fegyházfokozatú büntetést elrendelő ítéletben foglaltak alapján a felperes 2014. augusztus 16. után élhetett volna reklamációval. Az alperes mindent megtett annak érdekében, hogy a felperes a jogszabályokban foglaltaknak megfelelően meghozott ítélet szerint töltsen a szabadságvesztés büntetését. A személyhez fűződő jog megsértése legfeljebb csak a jogellenes magatartás megállapítására adhat alapot, azonban a nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló hátrány bekövetkezését nem bizonyítja. Az alperes nem mulasztott, és a felperes személyiségi jogai sem sérültek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes elismerte a hibáját. A törvényszék döntése 2013. július 8-án már jogerős és végrehajtható volt. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a fokozatváltást azonnal végre kell hajtani. A felperes már 2013 júniusában benyújtott egy meghallgatás iránti kérelmet, de csak július 29-én hallgatták meg. Ekkor szembesült a meghallgató tiszt azzal, hogy a felperes már rég börtön fokozatú elítélt. Az pedig nem zárja ki követelésének érvényesítését, hogy nem élt panasszal. Az alperes jogellenesen és felróhatóan tartotta fogva a felperest szigorúbb fokozatban, ezért a felperest ért hátrány és az alperes magatartása között az okozati összefüggés is fennáll.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek kizárólag az alperes marasztalását tartalmazó részét bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntés hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért az alperes fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság a szolgáltatott bizonyítékok értékelésével a Bv.tvr. felhívott rendelkezéseinek mindenben megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy az alperes mulasztást megvalósító magatartásával megsértette a felperes személyhez fűződő jogait. A személyi szabadságnak a szükséges mértéket meghaladó korlátozásával megvalósuló jogsértés és az ezzel okozott hátrány súlyához képest a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét a körülmények helyes értékelésével megfelelően állapította meg, amelynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján visszautalva annak mindenben helyes indokaira – a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a költségeit maga köteles viselni, míg a személyesen eljáró felperes részéről számításba vehető másodfokú perköltség nem merült fel. Az alperes illetékmentessége folytán a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. november 5.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: